DE-A V-AŢI ASCUNSELEA

-Arthur C. Clarke-

Ne întorceam prin pădure, când Kingman a zărit veveriţa cenuşie. Fără a fi ticsită, tolba ne era asortată — trei potârnichi, patru iepuri (dintre care unul, cu regret o mărturisesc, un pui) şi doi porumbei. Şi, în ciuda anumitor pronosticuri funebre, ambii câini continuau să trăiască.

Veveriţa ne-a observat şi ea în aceeaşi clipă. A ştiut că era sortită unei execuţii imediate, datorită stricăciunilor pe care le adusese copacilor de pe moşie, şi poate că avusese rude apropiate ce pieriseră sub gloanţele lui Kingman. Din trei salturi, a ajuns la baza celui mai apropiat copac, în spatele căruia a dispărut într-o scăpărare cenuşie. Am mai întrezărit-o o singură dată, ivindu-se pentru o clipă dinapoia marginii pavezei ei, cam la patru metri deasupra solului; dar, deşi am aşteptat, cu puştile aţintite pline de speranţă către diferite ramuri, n-am mai văzut-o.

Kingman a rămas cufundat în gânduri tot timpul cât am traversat pajiştea, îndreptându-ne spre minunatul conac străvechi. N-a scos o vorbă nici când ne-am înmânat victimele bucătarului, care le-a primit fără mare entuziasm, şi n-a ieşit din starea aceea de visare decât după ce ne-am instalat în salon şi şi-a amintit de îndatoririle de gazdă.

— Şobolanul ăla de copac, a vorbit el pe neaşteptate (întotdeauna le spunea "şobolani-de-copaci", pe motivul că oamenii erau prea sentimentali ca să împuşte drăgălaşele de veveriţe), mi-a adus aminte de o întâmplare extrem de neobişnuită care s-a petrecut cu puţin înainte de a mă pensiona. Ba chiar în ajunul pensionării...

— Mă gândisem eu..., a comentat Carson şi l-a fulgerat cu o privire nemulţumită; activase şi el în Flotă şi mai auzise probabil istorisirile lui Kingman, dar pentru mine ele erau inedite.

— Bineînţeles, s-a îmbufnat puţin Kingman, dacă preferaţi să nu...

— Nici vorbă, am intervenit grăbit. M-aţi făcut curios. Nu-mi pot imagina ce legătură poate exista între o veveriţă şi Al Doilea Război Jupiterian.

Kingman a părut că se înmoaie.

— Cred că ar fi mai bine să schimb câteva nume, a rostit el gânditor, dar locurile în care s-a petrecut acţiunea vor rămâne aceleaşi. Povestea a început la aproximativ un milion de kilometri de Marte, în direcţia Soarelui...

***

K-15 era agent al serviciului de informaţii. Îl îndurera faptul că persoane lipsite de imaginaţie îl numeau spion, totuşi acum avea motive mult mai substanţiale de nemulţumire. De câteva zile, un crucişător rapid se apropia din spate şi, deşi era măgulitor să te bucuri de întreaga atenţie a unei nave atât de bune şi a multor soldaţi excelent pregătiţi, K-15 s-ar fi lipsit bucuros de onoarea respectivă.

Ceea ce făcea situaţia şi mai neliniştitoare era faptul că prietenii săi urmau să-l aştepte, peste aproape douăsprezece ore, în vecinătatea lui Marte, la bordul unei nave perfect capabile de a se descurca în faţa unui biet crucişător — din aceasta, veţi înţelege că K-15 era o persoană cu o anumită importanţă. Din nefericire, estimările cele mai optimiste arătau că în mai puţin de şase ore urmăritorii aveau să se apropie îndeajuns pentru a deschide focul. Aşadar, peste şase ore şi cinci minute, K-15 avea toate şansele să ocupe un volum de spaţiu măricel şi aflat în plină expansiune. Poate că timpul ce-i mai rămânea la dispoziţie ar fi fost îndeajuns pentru o coborâre pe Marte, însă acţiunea respectivă ar fi fost una dintre cele mai neinspirate cu putinţă. În mod sigur, i-ar fi nemulţumit pe marţienii agresiv de neutri, iar complicaţiile politice s-ar fi dovedit înspăimântătoare. Mai mult, dacă prietenii săi **ar fi trebuit** să amartizeze pentru a-l salva, asta i-ar fi obligat să meargă cu peste zece kilometri pe secundă, adică i-ar fi costat aproape toată rezerva operaţională de combustibil.

Bărbatul deţinea un singur atu, şi acela destul de şubred. Comandantul crucişătorului putea ghici că el se îndrepta spre o joncţiune, dar nu ştia cât de aproape ori cât de mare era nava cu care urma să se întâlnească. Dacă ar fi putut rezista măcar

douăsprezece ore, ar fi fost ca şi salvat. Acel "dacă" era însă unul considerabil.

K-15 îşi examină mohorât hărţile, întrebându-se dacă ar fi meritat să-şi consume tot combustibilul într-un sprint final. Dar în ce direcţie s-o fi făcut? Ar fi rămas complet neajutorat, iar nava urmăritoare ar fi putut să aibă suficient combustibil în rezervoare ca să-l prindă pe când ţâşnea prin bezna pustie, fără speranţe de scăpare, trecând pe lângă prietenii săi care se apropiau de Soare, cu o viteză relativă prea mare pentru ca aceştia să-l mai poată ajuta în vreun fel. La unii oameni, procesele mintale încetinesc pe măsură ce speranţele de supravieţuire li se reduc. Ei par hipnotizaţi, ba chiar resemnaţi în faţa morţii, astfel încât nu fac nimic ca s-o evite. K-15 descoperi însă că mintea îi lucra mai bine într-o asemenea situaţie disperată. Începuse să funcţioneze aşa cum o făcuse rareori până atunci.

***

Comandantul Smith — acest nume este la fel de bun ca oricare altul — al crucişătorului **Doradus** nu fu peste măsură de surprins atunci când K-15 începu deceleraţia. Pe jumătate, se aşteptase ca spionul să coboare pe Marte, pe principiul că prizonieratul era preferabil morţii; totuşi, când din cabina de navigaţie primi vestea că naveta de recunoaştere se îndrepta spre Phobos, se simţi complet descumpănit. Satelitul nu era decât un bulgăre de piatră cu diametrul de vreo douăzeci de kilometri, căruia nici chibzuiţii marţieni nu-i putuseră găsi o întrebuinţare. K-15 trebuia să fie cu adevărat disperat ca să-şi închipuie că acesta avea să-i fie de mai mare folos.

Naveta de recunoaştere aproape că se opri, când radarul n-o mai distinse pe fundalul lui Phobos. Pe durata frânării, K-15 pierduse mare parte din avansul său iniţial, şi acum **Doradus** se găsea la numai câteva minute depărtare, deşi începuse reducerea vitezei pentru a nu depăşi obiectivul. Crucişătorul se opri complet la mai puţin de trei mii de kilometri de Phobos; naveta lui K-15 nu se zărea nicăieri. Ar fi trebuit să fie perfect vizibilă în obiectivele telescoapelor, dar se afla probabil pe partea opusă a satelitului.

Reapăru după câteva minute, gonind cu toată viteza pe o traiectorie ce se îndepărta de Soare. Accelerase la aproape cinci g-uri… şi, totodată, tăcerea pe undele radio fusese spulberată. Era repetat întruna un mesaj foarte interesant:

"Am asolizat pe Phobos şi sunt atacat de un crucişător din clasa Z. Cred că pot rezista până ajungeţi, dar grăbiţi-vă!"

Mesajul nu era nici măcar codificat, dar, în totalitatea sa, reuşi să-l lase pe comandantul Smith pradă unei nedumeriri chinuitoare.

Presupunerea că K-15 se afla tot la bordul navetei şi că încerca să-i deruteze era niţel cam naivă. Putea fi însă o dublă cacealma; mesajul nu fusese cifrat în mod deliberat, astfel încât să poată fi interceptat şi să determine confuzia dorită. Dacă K-15 asolizase cu adevărat, Smith nu-şi putea permite să irosească timp sau combustibil urmărind naveta. Era limpede că spionul aştepta întăriri şi ar fi fost recomandabil să părăsească regiunea cât mai rapid. Fraza "Cred că pot rezista până ajungeţi" putea fi o neobrăzare crasă, ori putea însemna că ajutoarele se găseau într-adevăr foarte aproape.

Apoi, motoarele navetei se opriră. În mod evident, epuizase combustibilul şi acum se depărta de Soare cu o viteză ceva mai mare de şase kilometri pe secundă. Era **clar** că K-15 asolizase, deoarece traiectoria navetei urma s-o poarte, fără putinţă de salvare, dincolo de limitele sistemului solar. Comandantului Smith nu-i plăcea defel mesajul pe care-l interceptase, şi nici aventura în care se arunca de bunăvoie, dar n-avea ce să facă. Fără să mai piardă timp, Doradus porni către Phobos.

La prima vedere, comandantul Smith părea stăpân pe situaţie. Crucişătorul era dotat cu o duzină de rachete teleghidate de calibru greu şi două turele cu tunuri electromagnetice. De cealaltă parte se afla un singur om în costum de scafandru spaţial, captiv pe un satelit cu diametrul de numai douăzeci de kilometri. Însă abia când ajunse la mai puţin de o sută de kilometri de Phobos şi-i examină cu atenţie suprafaţa, comandantul Smith începu să-şi dea seama că, la urma urmelor, K-15 ar fi putut să aibă câteva atuuri pitite în mânecă.

Afirmaţia existentă în toate manualele de astronomie, potrivit căreia Phobos are diametrul de douăzeci de kilometri,

nu reprezintă decât o grosolană inducere în eroare. Termenul "diametru" implică un grad de simetrie care-i lipseşte cu desăvârşire respectivului satelit. Aidoma celorlalţi bolovani de zgură cosmică — asteroizi — Phobos este o masă informă de rocă plutind în spaţiu, lipsită de orice urmă de atmosferă şi cu o gravitaţie aproape inexistentă. Se roteşte în jurul axei proprii, o dată la şapte ore şi treizeci şi nouă de minute, păstrând astfel mereu aceeaşi faţă îndreptată către Marte — care se află la distanţă atât de mică încât aproape jumătate din disc este vizibilă, polii situându-se sub curba orizontului. Alte lucruri deosebite n-ar mai fi de spus despre Phobos.

***

K-15 nu avea timp să se bucure de frumuseţea secerii lui Marte, care acoperea cerul de deasupra lui. Azvârlise prin ecluză tot echipamentul pe care-l putea duce, reglase comenzile şi sărise. Naveta pornise către stele urmată de o coadă de flăcări; o privise dispărând, încercat de sentimente pe care n-avea chef să le disece. Îşi tăiase toate căile de retragere şi putea doar spera ca nava de război ce se apropia să intercepteze mesajul radio al navetei pustii care gonea spre adâncurile cosmosului. De asemenea, mai exista o infimă posibilitate ca inamicul să pornească în urmărirea ei, însă nu cuteza să-şi facă speranţe deşarte.

Privi în jur, examinându-şi noul cămin. Singura lumină o reprezenta strălucirea gălbuie a lui Marte, întrucât Soarele se afla sub orizont — totuşi, era suficient pentru scopurile lui şi putea vedea perfect. Se găsea în mijlocul unui platou neregulat, cu lăţimea de aproape doi kilometri, înconjurat de dealuri scunde peste care ar fi putut sări cu destulă uşurinţă dacă ar fi dorit. Îşi aminti că "demult" citise o povestire despre un om care, din neatenţie, decolase de pe Phobos în urma unei sărituri: era o faptă imposibilă -valabilă poate pentru Deimos — pentru că viteza de învingere a atracţiei gravitaţionale rămânea în jur de zece metri pe secundă. Din neatenţie, însă, putea atinge cu uşurinţă o asemenea altitudine încât să aibă nevoie de câteva ore pentru a cădea înapoi pe suprafaţa satelitului... ceea ce i-ar fi fost fatal. Planul lui era extrem de simplu: trebuia să rămână cât mai aproape cu putinţă de

suprafaţa lui Phobos — **într-o poziţie diametral opusă faţă de crucişător.** Într-o astfel de situaţie, **Doradus** n-avea decât să tragă cu tot armamentul în cei douăzeci de kilometri de piatră, fără ca el să simtă măcar un şoc. Existau numai două pericole serioase, dintre care unul nu-l nelinişte a prea mult.

Pentru un necunoscător al subtilităţilor astronautice, planul ar fi părut de-a dreptul sinucigaş. **Doradus** era înarmat cu cele mai recente arme supertehnologice; în plus, cei douăzeci de kilometri care-l despărţeau de prada sa însemnau mai puţin de o secundă de zbor la viteză maximă. Comandantul Smith însă nu era un ageamiu şi încerca deja un sentiment de nemulţumire. Îşi dădea prea bine seama că, dintre toate vehiculele de transport inventate vreodată de om, crucişătorul spaţial era de departe cel mai puţin manevrabil. Oricine putea să constate că K-15 era capabil să ocolească de şase ori micuţul corp ceresc în acelaşi timp în care comandantul lui **Doradus** abia îşi îndupleca nava să parcurgă o orbită.

Nu este necesar să intrăm în detalii tehnice, totuşi cei care continuă să-şi păstreze scepticismul pot lua în consideraţie următoarele fapte elementare: în mod evident, o navă spaţială propulsată de motoare-rachetă poate accelera doar pe direcţia axei ei principale -altfel spus, "înainte". Orice abatere de la o traiectorie rectilinie necesită întoarcerea fizică a navei, aşa încât motoarele să acţioneze în altă direcţie. Toată lumea ştie că asta se realizează prin intermediul giroscoapelor, sau al duzelor tangenţiale de dirijare; puţini însă au habar cât de mult durează această manevră simplă. Un crucişător obişnuit, cu rezervoarele pline, are o masă de două-trei mii de tone, *care* nu e prea nimerită pentru deplasări rapide. Lucrurile nu se opresc însă aici, fiindcă nu masa, ci momentul de inerţie joacă rolul cel mai important — deoarece un crucişător este lung şi subţire, momentul său de inerţie poate fi definit prin termenul "colosal". Trista realitate (deşi rareori e menţionată de inginerii astronautici) o constituie faptul că pentru rotirea cu o sută optzeci de grade a unei nave spaţiale dotate cu giroscoape de mărime rezonabilă sunt necesare minimum zece minute. Duzele de control nu conferă mai multă rapiditate şi, oricum, utilizarea lor este limitată, întrucât rotaţia pe care o produc e permanentă şi tinde să imprime navei o răsucire cu încetinitorul, spre extrema nemulţumire a celor din interior.

De obicei, aceste inconveniente nu sunt foarte grave. Ai la dispoziţie milioane de kilometri şi sute de ore în care să te ocupi de asemenea probleme minore precum modificarea orientării navei. În tot cazul, este împotriva tuturor regulilor să te deplasezi în cercuri cu raza de zece kilometri şi, de aceea, comandantul lui **Doradus** se simţi în mod evident iritat. K-15 nu juca onest.

În acelaşi moment, respectivul individ plin de resurse evalua situaţia, care ar fi putut să fie şi mai rea. Din trei salturi, ajunse la dealuri; acolo se simţea mai puţin expus decât în câmp deschis. Ascunsese hrana şi echipamentul luate de pe navetă într-un loc pe care spera că-l va putea regăsi — dar, cum costumul îi asigura supravieţuirea pentru o durată de peste douăzeci şi patru de ore, aceasta constituia cea mai mică dintre grijile sale. Pacheţelul care reprezenta cauza întregii probleme se afla încă asupra lui, într-una dintre numeroasele ascunzători oferite de un costum spaţial bine proiectat.

Cuibul său muntos degaja un aer de singurătate îmbătătoare, deşi spionul nu era chiar atât de singur pe cât şi-ar fi dorit. De-a pururi fix în poziţia sa pe cer, Marte pălea aproape vizibil, în timp ce Phobos trecea peste faţa lui înnoptată. Se puteau distinge luminile câtorva oraşe marţiene, gămălii sclipitoare marcând intersecţiile canalelor invizibile. Cu excepţia lor, în jur nu mai existau decât stelele, tăcerea şi o linie zimţată de piscuri, atât de apropiată încât bărbatul avea senzaţia că ar fi putut s-o atingă cu mâna. **Doradus** continua să nu fie vizibil. Probabil că întreprindea o examinare tele-scopică amănunţită a feţei luminate a lui Phobos.

Marte era un ceasornic foarte util: când ajungea la faza de semicerc, Soarele avea să se ridice, urmat probabil de crucişător. Deşi **Doradus** s-ar fi putut apropia şi dintr-un unghi neaşteptat; mai mult decât atât — şi acesta era adevăratul pericol — putea trimite pe satelit o echipă care să-l vâneze.

Posibilitatea respectivă fusese cea dintâi la care se gândise comandantul Smith când văzuse cum stăteau lucrurile. După aceea, îşi dăduse seama că suprafaţa lui Phobos depăşea o mie de kilometri pătraţi, iar el nu se putea dispensa de mai mult de zece oameni din echipaj pentru a scotoci deşertul accidentat. Şi apoi, K-15 era cu siguranţă înarmat.

Luând în consideraţie armamentul lui **Doradus,** ultima obiecţie ar fi părut cu totul lipsită de noimă. Nici vorbă de aşa ceva... Într-o desfăşurare firească a evenimentelor, orice armă individuală era tot atât de folositoare pentru un crucişător spaţial pe cât sunt săbiile şi arbaletele. Absolut întâmplător însă, şi contrar oricăror regulamente, la bordul lui **Doradus** existau un revolver şi o sută de cartuşe. Ca atare, orice echipă de urmărire la sol ar fi constat dintr-un grup de persoane neînarmate ce ar fi căutat un individ bine ascuns şi disperat, care-i putea lichida unul câte unul. K-15 încălca din nou regulile jocului.

Acum, terminatorul[1] lui Marte era o linie perfect dreaptă; aproape în acelaşi moment, Soarele se ivi pe cer, nu ca un tunet ci mai degrabă ca o salvă de bombe atomice. K-15 îşi reglă filtrele vizorului şi hotărî că sosise momentul s-o ia din loc. Era mai sigur să evite zona luminată, nu numai pentru că ar fi fost mai greu detectabil în mijlocul umbrelor, ci şi fiindcă ochii săi ar fi fost mai sensibili acolo. El nu dispunea decât de un binoclu, în vreme ce **Doradus** avea la bord un telescop electronic cu deschiderea de cel puţin douăzeci de centimetri.

Cel mai bine, se gândi spionul, ar fi fost dacă ar fi reuşit să localizeze crucişătorul. Poate că acţiunea implica un anume risc, totuşi urma să se simtă mult mai liniştit atunci când avea să ştie cu precizie unde era nava şi să-i urmărească manevrele. Atunci, ar fi putut să se menţină imediat sub linia orizontului, flăcările ajutajelor prevenindu-l din timp asupra oricărei modificări de poziţie. Pornind cu precauţie pe o traiectorie cât mai orizontală, începu să facă înconjurul satelitului.

Secera tot mai îngustă a lui Marte dispăru sub orizont, lăsând doar un colţ să se profileze misterios pe fundalul stelelor. K-15 începu să se îngrijoreze; nu se zărea nici urmă de **Doradus.** N-ar fi fost totuşi mare surpriză, întrucât crucişătorul era negru ca smoala şi putea foarte bine să se afle la câteva sute de kilometri în spaţiu. Bărbatul se opri, întrebându-se dacă, la urma urmelor, procedase bine. Apoi observă că un obiect destul de mare astupa stelele aproape la zenit şi se deplasa rapid. Pentru o clipă, inima îi îngheţă; curând, însă, îşi reveni, analizând situaţia şi căutând să priceapă cum de făcuse o greşeală atât de catastrofală.

Abia după o vreme, îşi dădu seama că umbra neagră ce luneca pe cer nu era câtuşi de puţin crucişătorul, ci altceva la fel de primejdios. Un obiect mult mai mic, care se afla mult mai aproape decât crezuse iniţial. **Doradus** trimisese în căutarea lui rachetele telecomandate înzestrate cu camere video.

Acesta era cel de-al doilea pericol de care se temuse — nu se putea apăra de el decât încercând să rămână neobservat. Crucişătorul trimisese multe iscoade după el; din fericire, însă, aceşti auxiliari prezentau limitări destul de drastice. Ei fuseseră proiectaţi pentru a depista obiecte pe fundalul stelelor, nave scăldate în lumina Soarelui, nu un om ascunzându-se într-un vălmăşag întunecos de stânci. Rezoluţia sistemelor video era scăzută, acestea putând cerceta doar în plan frontal.

Piesele se aglomeraseră pe tabla de şah şi jocul devenise mai periculos, totuşi K-15 continua să deţină avantajul.

Torpila dispăru de pe cerul nopţii. Deoarece înainta pe o traiectorie aproape rectilinie în câmp gravitaţional redus, în curând avea să iasă din umbra lui Phobos şi spionul aşteptă ceea ce ştia că trebuia să urmeze. După câteva minute, văzu licărul scurt al duzelor şi bănui că proiectilul revenea pe aceeaşi rută. Aproape simultan, întrezări altă scânteiere în colţul opus al bolţii şi se întrebă câte asemenea maşinării infernale fuseseră trimise în misiune. Sondându-şi cunoştinţele referitoare la crucişătoarele din clasa Z — ştia mult mai multe detalii decât un om obişnuit — îşi aminti că existau patru frecvenţe de comandă a torpilelor, şi probabil că toate fuseseră activate.

Pe neaşteptate, în minte îi încolţi o idee atât de strălucitoare încât fu aproape sigur că era irealizabilă. Aparatul de radio din costumul său era reglabil, acoperind o bandă neaşteptat de largă, iar undeva, nu prea departe, **Doradus** revărsa energie pe frecvenţele depăşind o mie de megacicli. K-15 deschise receptorul şi începu să caute.

Nu peste mult timp, auzi ţiuitul plângăreţ al unui emiţător de impulsuri aflat destul de aproape. Capta probabil doar o subarmonică, însă era suficient. Crucişătorul îşi trăda limpede poziţia şi, pentru prima dată, K-15 îşi permise să-şi facă planuri de perspectivă. **Doradus** se dăduse de gol: atâta vreme cât dirija torpilele, el avea să ştie cu exactitate unde anume se afla.

Înaintă precaut spre transmiţător. Spre surpriza lui, semnalul slăbi în intensitate, apoi crescu din nou, puternic. Fenomenul îl derută, până îşi dădu seama că probabil străbătea o regiune de difracţie. Lăţimea acesteia i-ar fi putut spune ceva util, dacă ar fi fost un fizician destul de bun, totuşi nu-şi putea imagina ce anume.

Doradus plutea cam la cinci kilometri deasupra solului, complet expus razelor Soarelui. Vopseaua "antiradiantă" ar fi trebuit refăcută — K-15 putea să observe perfect acest amănunt. Deoarece el continua să se găsească în întuneric, iar linia de demarcaţie a umbrei se îndepărta, hotărî că locul acela era la fel de sigur ca oricare altul. Se aşeză confortabil într-o poziţie din care putea zări crucişătorul şi aşteptă, fiind aproape sigur că nici una dintre rachetele telecomandate n-aveau să se apropie atât de mult de navă. Deşi, aprecia spionul, comandantul lui **Doradus** trebuia să-şi fi ieşit din minţi de furie. Avea perfectă dreptate.

După încă o oră, crucişătorul începu să se rotească cu toată graţia unui hipopotam înnămolit. K-15 bănui ce se petrecea. Comandantul Smith intenţiona să arunce o privire la antipozi şi se pregătea pentru periculoasa călătorie de cincizeci de kilometri. Spionul privi cu multă atenţie orientarea pe care o luă nava şi, când aceasta se opri din nou, fu uşurat s-o vadă îndreptată cu flancul spre el. Apoi, cu o serie de smucituri care trebuie să se fi simţit destul de neplăcut la bord, crucişătorul porni spre linia orizontului. K-15 îl urmă în pas de promenadă — dacă putem folosi o asemenea expresie — reflectând asupra faptului că era o ispravă pe care foarte puţini o făptuiseră vreo-dată. Fu mai cu seamă precaut să nu depăşească nava printr-unul din salturile lui lungi de câte un kilometru, pândind totodată orice torpilă ce s-ar fi putut ivi dinapoia sa.

Doradus avu nevoie de aproape o oră ca să parcurgă cei cincizeci de kilometri. Asta reprezenta, după cum se amuza K-15 să calculeze, cu mult sub o miime din viteza ei normală. La un moment dat, crucişătorul porni tangenţial la orbită, îndreptându-se spre spaţiu şi, în loc de a pierde timpul pentru a se răsuci iarăşi cu aproape o sută optzeci de grade, trase o salvă de proiectile ca să reducă viteza, în cele din urmă, reuşi să realizeze ceea ce-şi propusese, iar K-15 se instală pentru altă perioadă de veghe, proptit între două stânci, de unde

putea vedea inamicul, fără să poată fi, la rândul lui, văzut. Îi trecu prin minte că deja era posibil ca vajnicul comandant Smith să aibă îndoieli teribile în privinţa prezenţei sale pe Phobos şi se simţi ispitit să lanseze o rachetă de semnalizare pentru a-l linişti. Cu toate acestea, rezistă tentaţiei.

N-are rost să descriu evenimentele petrecute în următoarele zece ore, deoarece ele n-au diferit în prea mare măsură de cele întâmplate până atunci. **Doradus** s-a deplasat de încă trei ori, iar K-15 l-a urmărit cu grija vânătorului experimentat care se strecoară după o sălbăticiune de dimensiuni colosale. La un moment dat, când nava ar fi trebuit să-l conducă în bătaia Soarelui, o lăsă să coboare sub orizont, până ce de-abia îi mai putea distinge semnalele. În majoritatea timpului, însă, se mulţumi să o menţină în raza sa vizuală, de obicei rămânând pitit îndărătul unei coline convenabile.

În altă ocazie, un proiectil explodă la câţiva kilometri de el şi K-15 bănui că vreun ochitor experimentat văzuse o umbră care nu-i plăcuse, ori un tehnician uitase să dezactiveze un detonator de proximitate, în rest, nu se petrecu nimic spectaculos, care să mai înviorez lucrurile: de fapt, întreaga poveste începuse să devină plictisitoare. Aproape că saluta apariţia ocazională a unei torpile telecomandate plutind cercetătoare pe deasupra, întrucât nu credea că putea fi detectat dacă rămânea nemişcat şi cu un camuflaj rezonabil. Dacă s-ar fi putut menţine pe faţa lui Phobos diametral opusă crucişătorului, ar fi fost ferit şi de grija rachetelor teleghidate, deoarece, îşi dădu el seama, nava nu le putea comanda acolo, în conul de umbră radio al satelitului. Nu ar fi avut însă nici o soluţie viabilă prin care să se asigure că ar fi rămas în zona de securitate dacă crucişătorul s-ar fi deplasat iarăşi.

Finalul veni în mod brusc. Se auzi o rafală dinspre duzele de dirijare, şi propulsia principală a crucişătorului se activă în toată puterea şi măreţia ei. Peste câteva secunde, **Doradus** se pierdu în direcţia Soarelui, liber în sfârşit, fericit să părăsească, fie şi înfrânt, bolovanul acela mizerabil care-l lipsise într-un mod atât de frustrant de prada lui legitimă. Spionul pricepu ce se întâmplase şi se simţi cuprins de un sentiment copleşitor de pace. În cabina radar a crucişătorului, cineva văzuse un semnal de o amplitudine neliniştitoare apropiindu-se cu o viteză excesivă. Acum, K-15 nu trebuia decât să activeze baliza

costumului său şi să aştepte. Îşi putea permite până şi luxul de a fuma o ţigară.

***

— O poveste destul de interesantă, am comentat. Acum înţeleg care este legătura cu veveriţa aceea. Totuşi, am una sau două nedumeriri...

— Serios? a întrebat politicos Rupert Kingman.

Îmi place întotdeauna să ating miezul lucrurilor, iar în acest caz ştiam că gazda mea jucase în Războiul Jupiterian un rol despre care vorbea rareori. Am decis să-mi încerc norocul cu o ipoteză.

— Vă pot întreba cum se face de cunoaşteţi atât de multe despre această confruntare militară neortodoxă? Este cumva posibil ca **dumneavoastră** să fi fost K-15?

Dinspre Carson s-a auzit un ciudat sunet gâtuit, apoi Kingman a răspuns foarte calm:

— Nu, n-am fost eu.

Apoi s-a sculat în picioare şi a pornit către sala de arme.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar mă duc să-mi mai încerc norocul cu şobolanul acela de copaci. Poate că de data aceasta o să-l nimeresc, a adăugat el, după care a părăsit odaia.

Carson mi-a aruncat o privire de parcă ar fi vrut să-mi spună: "Asta-i altă casă în care nu vei mai fi invitat niciodată". După ce amfitrionul nostru a închis uşa, prietenul meu a remarcat pe un ton extrem de sec:

— Ai dat cu bâta-n baltă! De ce a fost nevoie să întrebi chestia aia?

— Păi, mi s-a părut o ipoteză valabilă. Altfel de unde ar fi ştiut toate detaliile?

— În privinţa asta, mi se pare că l-a întâlnit pe K-15 după război… Trebuie să fi fost o convorbire interesantă. Mi-am închipuit însă că ştiai că Rupert a ieşit la pensie doar cu gradul de căpitan de rangul trei. Curtea de Anchetă nu i-a putut împărtăşi punctul de vedere. La urma urmelor, era pur şi simplu lipsit de sens ca un om echipat doar cu un costum de scafandru spaţial să nu poată fi prins de comandantul celei mai rapide nave din Flotă.
